

Cuprins:

În loc de introducere: <i>Alo? Carmen Dura la telefon!</i>	p. 2
Cultură: <i>Cine mai are nevoie de lectură?</i>	p. 3
Invitații clasei: <i>Ars longa, vita brevis!</i>	p. 6
Poesis: <i>A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva</i>	p. 13
Teologie: <i>Sinaxarul Sfinților români pomeniți în luna septembrie</i>	p. 15
Remember: <i>În căutarea timpului pierdut (patru episoade)</i>	p. 29
În loc de sfârșit: <i>Alo, elevii clasei a IX-a B la...final!</i>	p. 33

Alo? Carmen Dura la telefon!

Revista *Ludi* a luat ființă în anul școlar 2013, odată cu venirea elevilor din clasa a IX-a B. Probabil că nu înțelegeți ideea titlului. El a devenit celebru în clasă și nu e indicat să-l auzi. E aducător de vești rele, zic elevii. Un simplu telefon care anunță părinții în legătură cu anumite „incidente”. De data aceasta, mi-am propus ca titlul să aducă o veste bună, să marcheze nașterea a ceva frumos, care să illustreze munca elevilor. Cuvântul are forța lui interioară și, după atâtea telefoane nedorite, m-am gândit ca, de data aceasta, să redau cuvântului valoarea lui pozitivă. Cuvântul a devenit ceva care sperie. De exemplu, cuvinte precum criză, recesiune, cutremur, inundații, războaie creează adevărate neliniști. Cuvântul este, însă, Însuși Dumnezeu, așa cum se afirmă în Evanghelia lui Ioan, și el trebuie să aducă liniște, pace, bucurie, comuniune și nu doar tensiune.

Revista *Ludi* conține o parte culturală, apoi o secțiune dedicată creațiilor artistice ale elevilor clasei, dar și ale invitaților din alte clase. În revistă, ne-am propus să popularizăm viețile sfinților români, care sunt destul de puțin cunoscute, prin prezentarea sintetică a unor date din sinaxar și a unui tropar care conține esența vieții sfântului. Ultima parte este dedicată memoriei afective a clasei.

Ludi, așa cum însuși titlul revistei menționează, subliniază ideea de jocuri creative, care au ca scop lărgirea orizontului de cunoaștere. Ca elevul să treacă prin cele trei trepte ale cunoașterii, a ști, a cunoaște și a înțelege, e nevoie de activități variate. Înțelegerea înseamnă mai mult decât a memora un material și a-l reproduce, înseamnă să ajungi să simți, să trăiești cunoașterea. Aceasta încearcă revista, să lărgască puțin orizontul, să dea o alternativă dezinteresului adolescentin față de fenomenul cultural.

Carmen Dura

Cine mai are nevoie de lectură?

„Auzeam de curând că tinerii din ultimele clase de liceu, a X-a, a XI-a, a XII-a, nu mai au chef să citească literatură, nu mai au chef să-i citească pe clasici, nu vor să audă de Eminescu, de Creangă, de Coșbuc, de Vlahuță, mai nou de Sadoveanu, de Arghezi...nu-i interesează. Dacă aceștia nu sunt prezenți pe ecranul televizorului, practic nu există și se plasează în afara interesului lor. De ce ar pierde vremea un tânăr să citească «Anna Karenina», să zicem, a marelui Tolstoi, o lectură care i-ar lua 6 ore, când poate să vadă filmul, care nu îi ia decât o oră și jumătate sau două, restul îi rămâne pentru splendida discotecă. De ce să aibă o bibliotecă, când poate să aibă o discotecă, când poate să aibă o colecție de casete, când poate să aibă un casetofon cu căști la urechi, ascultând muzică rock chiar și când merge pe stradă, chiar și când mănâncă, pentru că, nu-i așa, fără muzică nu se face digestia bună. Ce ne interesează cultura antică sau modernă, ce ne interesează istoria și, cu atât mai puțin, filosofia? Acestea sunt ale bătrânilor care și-au irosit vremea. Și care vor fi consecințele? Un tineret care, practic, sau, mai bine zis, niște tineri care nu au niciun fel de percepție pentru fenomenul cultural de niciun fel, care trăiesc un intelect gol de conținut, uitând că, totuși, cultura, atât antică, cât și creștină și modernă, au niște rezonanți, că există anumite persoane, personalități, evenimente, sintagme care au devenit emblematice, fără de care limbajul adevărat al unui intelectual nu poate fi conceput fără aceste repere, fără aceste referințe pe care ni le dă, să zicem, cultura antică, cultura generală, nu de specialitate; nu e nevoie să-l citești pe Platon în limba originală sau să-l asculți pe Sofocle în limba în care a scris, dar, totuși, de acolo ne-au rămas niște repere...noi zicem «secolul lui Pericle», zicem «ironie socratică», zicem «călcâiul lui Ahile» și «reveria lui Ulise», «calul troian», «castitate de Penelopă», «un om care a avut o viață ca o odisee»,

«cântecul sirenelor», «iubire platonică», «precizie aristotelică», «principiul lui Arhimede» și așa putea să citez foarte, foarte multe asemenea repere. Spune-i unui tânăr care refuză, practic, cultura, ce îi spune lui expresia «calul troian», ce îi spune «odiseea unei vieți»? Nu-i va spune nimic. Vei sta de vorbă cu el și va crede că îl insultă. Cu mulți ani în urmă mă găseam într-un liceu cu profil științific, un liceu de fizică și matematici, și, într-o conversație liberă, am fost întrebat de cineva, mi-amintesc că era o elevă de clasa a XI-a sau a XII-a: «Spuneți-ne, vă rugăm - întrebarea se adresa, chipurile, scriitorului - ce cărți sau ce autori ar trebui să citim noi la vârsta noastră, pentru ca să punem bazele unei culturi generale temeinice pentru restul vieții?» și le-am răspuns: «Înainte de a vă recomanda să-l citiți pe Homer, *Iliada* și *Odiseea*, înainte de a vă recomanda să citiți cel puțin câteva din *Tragediile* lui Eschil, Sofocle și Euripide, înainte de a vă recomanda *Odiseea* lui Vergilius, înainte de a vă recomanda pe Dante, pe Shakespeare, pe Tolstoi, pe Dostoievski și, cel puțin, zece din clasicii români, vă voi recomanda să citiți *Biblia*». Fiind înainte de 1989, mai mulți profesori și profesoare au simțit fiori reci prin șira spinării, am simțit acest «duș». Am spus: «Să mă explic; *Biblia* este, prin excelență, o carte religioasă, este cartea de căpătâi a creștinilor, dar *Biblia* este și o carte de cultură, de cultură generală și, după aceea, de specialitate și *Biblia* ne oferă anumite sintagme pe care le întâlnești în viața de toate zilele, chiar în ziare, ai să întâlnești *complexul lui Cain*, *potopul lui Noe*, *rasa semită*, *credințioșia lui Avraam*, *Sodoma și Gomora*, *femeia lui Lot*, *puterea lui Samson*, *viclenia Dalilei*, *o statură de Goliat* și multe, foarte, foarte multe altele intrate în limbajul comun, în conștiința comună. Cum va realiza tânărul incult sintagma *complexul lui Cain*, care și-a ucis fratele, dacă n-a auzit nimic niciodată despre Biblie? Mai mult decât atât, fără lectura Bibliei, nu poate fi înțeleasă arta Evului Mediu și arta Renașterii, dar și mare parte din arta modernă. Cum vei merge tu în străinătate să vezi un muzeu, fie că se va chema Luvru sau

Prado, dacă nu vei ști cine sunt personajele biblice înfățișate în tablourile marilor maestri, începând cu El Greco, dar devii deficitar față de arta modernă și contemporană». Le spuneam acelor elevi: «Iată un scriitor contemporan nouă a scris o foarte frumoasă piesă de teatru intitulată *Iona*. Cum vei putea să percepi mesajul acestei frumoase piese de teatru, dacă n-ai auzit niciodată nimic despre Iona, un personaj care se află numai în Biblie?» Un om care nu a citit măcar o singură dată Biblia în viața lui nu poate pretinde că este un intelectual, ci, mai degrabă, un infirm al intelectului. De aceea, iubiții mei, Biblia este cartea pe care o recomand, în special, tinerilor. Să nu creadă nimeni că Biblia este o carte pe care trebuie s-o citească doar sectanții sau, în general, protestanții și că nouă ne este suficient că ascultăm Evanghelia și Apostolul în Biserică. Să nu creadă nimeni că Biblia este doar pentru vârsta bătrână, a pensionarului care se plictisește, nu are ce face și, pe lângă romane polițiste, poate să citească și Sfintele Scripturi. Vă îndemn din toată inima, citiți-o, măcar de curiozitate și tot este bine, măcar să știți ce este înăuntru, este primul pas și, după aceea, vă asigur că o să vă placă. Eu am citit-o la vârsta de 10 ani pentru că o văzusem în biblioteca unui unchi al meu, care, ca și mama, era fiu de preot și care o moșteneam de la taică-său. Nu știu dacă el o citise vreodată, dar, din puținele mele lecturi de la vârsta aceea, știam că Biblia este o carte foarte, foarte importantă și am cerut-o împrumut și am citit-o, păzind vaca pe câmp, pentru că aceasta am făcut în copilăria mea, din „doască-n doască”, cum spunem noi ardelenii, din pură curiozitate să mă mândresc față de mine însumi, dar poate și față de colegii de aceeași vârstă cu mine, că eu am citit Biblia. Aceasta e o sfântă curiozitate pe care v-o recomand din tot sufletul.”

Mitropolitul Bartolomeu Anania, **Despre tinerețe:**
(<http://www.youtube.com/watch?v=6bCEsaBzp8I>)

Alexandru Negară

Invitații clasei: Ars longa, vita brevis!

Dragoș-Constantin Ciornei, clasa a XII-a A

*Pasiuni: N. Steinhardt,
literatura memorialistică,
muzica psaltică, mitropolitul Bartolomeu
Anania*

Greierașul și albinuța

Într-o zi de primăvară	Să mai cumpăr flori din piață
Cum nu fu nici frig, nici seară,	Să le mai storc de dulceață.
La tulpina unui gingaș	- Vai! Alergi ca disperata
Și anemic toporaș	Ca să duci nectar de-a gata
Se-ntâlni o albinuța	Unui trântor misogin
Cu un vesel greieraș!	Care stă și bea doar vin.
- Dar ce faci, cumătră viespe,	- Ah! Ce m-am mai săturat
De ce zbori din floare-n floare?	Să fac după el curat!
Nu ai vrea să stai ca mine	- Văd că-l ții numai în puf
Cu burtoiu-ntins la soare?	Și te umpli de năduf.
- Ei, cumetre greieraș,	De ce să stea mereu degeaba
Am ieșit până-n oraș	Și să-i faci matale treaba?

- Ei, așa m-am condamnat
Când cu el m-am măritat.
- Eu, să fiu în locul tău,
M-aș purta cu el mai rău:
I-aș da la-nceput stilou
Ca să scrie la birou...
Dacă nici atunci nu vrea
Să-și ajute consoarta,
L-aș duce la tribunal
Să-i facă dosar penal
Și-aș scăpa de-un „animal”,
Apoi, eu, de bună voie,
Te-aș lua nu din nevoie
Și te-aș învăța să cânți
Să faci bani mulți pe la nunți.
Și-ai simți plăcere mare
Când îți dregi cobza la soare.
Am fi foarte fericiți
Făr' s-avem copii prea mulți.

Dacă nu îl duce capu'
I-aș juca altfel de teatru.
L-aș duce până-n grădină
Și i-aș pune-o sapă-n mână.
- Vai! Dar din fragedă vârstă
Lui i-au ieșit oase-n burtă!
- NI PA VU GA DI KE ZO NI
NI ZO KE DI GA VU PA NI
Nu holba ochii așa
Că te-nvăț și psaltica.
Să mergem duminica
Să golim biserica
De colive și colaci
C-altfel popa-i dă la vaci.
Ce zici, albinuța mea,
S-ar uita la noi lumea
Și în șoapt-ar exclama:
„Uite-un bou și o belea!”

Dor

Există-n lume un anume călător
De mulți hulit, batjocorit și stingherit;
El se întreabă vrând-nevrând: „Cu ce-am greșit?”
Și dârz se luptă împotriva tuturor.

„Cu ce-am greșit? Căci din greșeală-am apărut...
În urma celor ce în Rai s-au amăgit
N-au ascultat, s-au înfruptat și au mințit
Eu m-am născut și-acum...sunt nerecunoscut.”

Dar trebuia cu siguranță să se nască
Să vină-n lume și pe oameni să-i unească
Pe-a lor inimi, din când în când, să pribegască
Să-i lege, să-i dezlege, ca să se dorească.

E-un lucru cert: durere, milă, ură și amor
Nu pot fi suportate de noi așa ușor
Decât dacă există în lume-un călător –
Un vrăjitor nemuritor cu nume magic: „Dor”.

Curajul

Sunt vorbe sfinte: Nădejde, Dragoste, Crediță
Ce pe mulți i-au dus de multe ori la biruință
Dar azi, în lume, zace ca într-un ambalaj
Un vierme ce distruge prin lipsa de curaj.

Avem trecut plin de războaie și de sânge
Din care vrem să știm pe dușmani a-i învinge
Dar orice fel ar fi războiul pe pământ
Văzut sau nevăzut, curaju-i cel mai sfânt!

Din groapă, deznădejde ori moarte ne ridică
Și știm din Evanghelii că „Îndrăznește, fiică!”
A mântuit un suflet care mult a pățimit
Dar care sfânt curaj și bărbăție-a dovedit.

Rămâne, dar, s-avem în inimă și-n suflet
Mereu fiorul blând ce ne șoptește-n cuget:
„Nu-i greu acum! Răbdare! Satana acuş fuge,
Curaj în fața morții ne-a dat Hristos pe Cruce!”

Viorica-Ștefania Ioviță, clasa a XI-a C

*Pasiuni: poezia, pictura,
câștigătoare a premiului I la secțiunea
Recitare – liceu cu poezia Question.*

Adu-ți aminte de mine!

E noapte furtunoasă,
E frig, totul e rece,
Iar vântul care suflă
Parc-ar spune o poveste
Poate-i povestea noastră
Ce-a fost, dar s-a sfârșit,
Așa cum poate nici eu,
Nici tu, n-ai fi voit.
Mă doare-atât de tare
Să mă gândesc la noi,
La cum a fost atunci
Când tot era în doi...
Cum ne plimbam pe străzi,
Pe drumuri neumblate,
Și ne spuneam de toate
Prin priviri...calde șoapte.

Dar când somnul uitării
Nemilos te cuprinse
Tu ai îngropat totul
În crâncene morminte.
De-acolo zilnic strig,
Te chem, dar nu m-auzi,
Căci ai pus peste mine
Un munte de moloz.
Dă-mi voie să te văd,
Dă-mi voie să te-ascult,
C-aici în întuneric...
Nu mai pot trăi mult!
Ceva neclar îmi spui.
N-ajunge pân' la mine!
O, vin de mă dezgroapă,
Amintește-ți de mine !

De ce?

De ce răsare soarele?

De ce ca peștele pe uscat

De ce greierii cântă?

Te zbați, când rănit ești?

De ce se-aud din depărtări

De ce la rândul tău rănești

Bătăi puternice în stâncă?

Când ești prins de furie?

De ce atâta gălăgie

De ce îți pare câteodată

Când vrei s-ascuți tăcerea?

Viața, o nebunie?

De ce nu poți plânge pe-un umăr

De ce nu știi cum să alegi

Când te prinde durerea?

Nici ce spui să-ți asumi?

De ce îți pare că ești singur

De ce ești nehotărât

Când, de fapt, ești cu mulți?

Când pornești pe alt drum?

De ce alții nu zic nimic

Socot că astfel de întrebări

Când voiești să-i ascuți?

Greu pot primi răspuns!

De ce nu poți fi fericit

Aș întreba din nou „de ce”?

Când asta îți dorești?

Dar nu ar fi de-ajuns!

Unde ești?

În blânda batere de vânt
și-n mult tăcuta noapte
Te caut, dar nu te găsesc
Departate ești...departe!
M-apropii încet, pas cu pas,
Și intră frica în mine
Căci simt cum te îndepărtezi
Pe meleaguri străine.
E întuneric și e frig
Cu cât te urmez, fugi...
O, stai acum de vom vorbi!
Se-aud a mele rugă.
Îți zăresc urma peste tot
Dar nu te pot afla

Alerg, mă-ndrept spre nicăieri
Te văd în umbra mea.
Te văd în ape și în munți,
În oglindirea lunii
Te văd pe micile poteci
Ce înconjoară-alunii.
De ce te văd, dar nu te am?
De ce te-ascunzi de mine?
De ce să ne despart-un zid
Din care curg suspine?
Deși te caut disperat
N-am despre tine vești.
Dar la fiecare doi pași
Mă întreb: unde ești?

A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva...

Ioachim-Andrei Râmbu, clasa a IX-a B

Pasiuni: poezia

Toamna

Au plecat spre țări cu soare

Păsările călătoare,

Căci la noi e frig și plouă,

Nu mai sunt boabe de rouă

Vântul bate cu putere,

Frunzele-au căzut și ele,

Peste codri, peste iarbă

A căzut o brumă albă

Și pădurea-i supărată

Și-a pierdut podoaba toată

Cântăreții toți plecară,

Vor veni la primăvară.

Alexandru Pintilie, clasa a IX-a B

Pasiuni: handbal, muzică psaltică

Toamna

A venit acum și toamna

Strugurii s-au copt în vii,

Carele-ncărcate ochi

Pornesc spre gospodării.

Orișiunde oameni harnici

Roade din belșug adună

Înfrățindu-se în muncă

Și cântând de voie bună.

Sinaxarul Sfinților români pomeniți în luna septembrie *Codrin Iliescu, Alexandru Spiridon, Dumitru Diac*

Sf. Cuvios Dionisie Exiguul – 1 septembrie

În prima zi a anului bisericesc este pomenit Sf. Dionisie Exiguul, numit „cel Mic” sau „cel Smerit”. S-a născut în Scythia Minor, între anii 460-470, și a murit în Italia, la Vivarium, pe la 545-550. Cuvios și teolog din Dobrogea, a avut cunoștințe de astrologie și de măsurare a timpului. El a stabilit, la vremea lui, pascalia sau data sărbătoririi Paștelui și a fixat cronologia erei creștine, luând pentru prima dată ca

punct de plecare pentru numărarea anilor Nașterea Mântuitorului ca anul I al erei creștine. După ce a petrecut o perioadă la Constantinopol, Sfântul Dionisie a mers la Roma, a fost hirotonit preot și a fost în slujba episcopului cetății. A tradus în limba latină lucrările Sfinților Grigorie de Nyssa, Chiril al Alexandriei și Proclu al Constantinopolului. A realizat numeroase traduceri din Sfinții Părinți și din canoane, fiind un bun cunoscător al limbilor latină și greacă. Sf. Dionisie a avut în atenția sa și viețile unor sfinți, cu scopul de a crea modele de viață trăită în spiritul Evangheliei și al tradiției apostolice. Opera Sfântului, variată, amplă și valoroasă, a fost de folos creștinătății întregi, contribuind mult la cunoașterea celor două lumi, a răsăritului și a apusului, și la schimbul de valori dintre ele.

Troparul Sf. Dionisie

glasul I $\frac{7}{4}$ Πα ρ

 Tutti
 Ca o ra - ză stră-lu-ci - toa - re ca - re

 lu - mi - nea - ză toa - tă lu - mea te - ai a - ră - tat, Sfin -

 te Cu - vi - oa - se Di - o - ni - si - e, cel ce ai so - co -

 tit cur - ge - rea tim - pu - lui mân - tu - i - rii du - pă Naș - te

 rea lui Hris - tos și ai fă - cut cu - nos - cu - te rân -

 du - ie - li - le Sfin - ții - lor Pă - rinți în toa - te la - tu - ri - le

 creș - ti - nă - tă - ții. Pen - tru a - ceas - ta cu bu -

 cu - ri - e să cân - tăm. Sla - vă Ce - lui ce ți - a dat în - țe - lep - ciu -

 ne; sla - vă Ce - lui ce te - a bi - ne - cu - vân - tat; sla -

 - vă Ce - lui ce dă - ru - ieș - te mân - tu - i - re su -

 fle - te - lor noas - tre.

Sf. Cuv. Simeon și Amfilohie de la Pângărați – 7 septembrie

Sfântul Cuviosul Părintele nostru Simeon s-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț. Încă din tinerețe, și-a arătat dragostea și râvna pentru cele dumnezeiești, alegând viața monahală și intrând în obștea Mănăstirii Bistrița. Născându-se într-însul dorul după liniștea pustiei, a luat binecuvântare de la egumenul Mănăstirii Bistrița și, împreună cu încă doi ucenici ai săi, la anul 1432, s-a retras în isihie, pe un picior mai ridicat al malului stâng al pârâului Pângărați, la poalele muntelui numit „Păru”. Sporind mult cu darul Sfântului Duh, s-au adunat în jurul lui ucenici iubitori de liniște, așezământul lui fiind cunoscut timp de 29 de ani sub numele de „Sihăstria lui Simeon”. Auzind Sfântul domnitor Ștefan cel Mare de nevoința cuviosului, în anul 1461, i-a dăruit bani și ajutor să înalțe o mică biserică de lemn, hramul ei fiind așezat, în urma unei vedenii, în cinstea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir. Terminându-se biserica în același an, a fost sfințită la 26 octombrie de Mitropolitul Teoctist I, când l-a hirotonit ca preot pe Simeon, care a devenit astfel primul întemeietor și egumen al Mănăstirii Pângărați, ce s-a numit până în 1508 „Schitul lui Simeon”. Prin îngăduința lui Dumnezeu, în anul 1476 au năvălit turcii asupra Moldovei și, „pentru păcatele poporului”, l-au biruit pe Ștefan cel Mare în luptele de la Războieni. Văzând primejdia aceasta, Cuviosul Simeon și-a luat ucenicii, s-a rugat lui Dumnezeu pentru domn și pentru țară ca să-i scape din mâinile cotropitorilor, apoi au trecut peste Carpați în Transilvania,

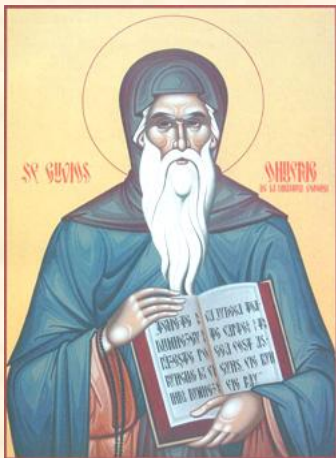
stabilindu-se la Mănăstirea Cașiva, unde, după puțin timp, s-a mutat cu pace la cereștile locașuri, în toamna aceluiași an, 1476, intrând în ceata Cuvioșilor Părinți. După adormirea sa, a fost îngropat de ucenicii săi cu cinste în acea mănăstire.

Sfântul Cuviosul Părintele nostru Amfilohie de la Pângărați s-a născut în anul 1487, undeva în partea de nord a Moldovei. Viața monahală și-a început-o de foarte tânăr, la Mănăstirea Moldovița, de unde a venit la Pângărați, în anul 1508. Aici a fost ales, de către toți, ocârmuitor, conducând obștea mănăstirii timp de 56 de ani. Nevoințele sale nu au fost trecute cu vederea de Stăpânul tuturor, ci au atras cu ele purtarea Sa de grijă și ocrotirea Sfântului Dimitrie, patronul mănăstirii, care, prin arătare dumnezeiască, i-a cerut Domnitorului Alexandru Lăpușneanu să zidească la Pângărați o biserică în numele său pe locul celei vechi de lemn, care fusese arsă de turci. În anul 1566, Cuviosul Amfilohie Sihastrul, cunoscând că i se apropie sfârșitul vieții, a adunat pe toți fiii săi duhovnicești și le-a dat cuvântul său cel mai de pe urmă. Apoi, a lăsat egumen la Pângărați în locul său pe Ieromonahul Teodorit, ucenicul său, iar el s-a retras la Moldovița. Acolo, fericitul Amfilohie a primit marele și îngerescul chip al schimniciei sub numele de Enoh. Iar în anul 1570, s-a împărtășit cu Sfintele Taine și și-a dat cu pace sufletul său în brațele Domnului nostru Iisus Hristos, în 7 septembrie, la șapte ceasuri din noapte, în zilele lui Bogdan Voievod.

Troparul, gl. 3:

Cuvioșilor Părinți Simeon și Amfilohie, cei ce ați luminat pădurile Carpaților, cu rugăciunile voastre și ați umplut de mireasmă duhovnicească toată valea Bistriței, sfetnici de taină ai voievozilor și făclii luminoase ale călugărilor și credincioșilor evlavioși, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi, cei ce săvârșim cu dragoste sfântă pomenirea voastră!

Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona – 9 septembrie

S-a născut în jurul anului 1700, în Rusia. A lăsat familia, onoarea rangului și patria sa în jurul anului 1749, venind în ținuturile Moldovei. Îl atrăseseră aici renumele unor mari pustnici. A cercetat numeroase mănăstiri, culegând cu hărnicie sfaturi ziditoare de suflet. A viețuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicicovski. Acesta din urmă îl va afla pe Cuviosul Onufrie la Mănăstirea Dragomirna, în jurul anului 1763, la venirea sa din Muntele Athos. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, Cuviosul Paisie fiindu-i și duhovnic. Auzind de alți pustnici români și ruși sporiți duhovnicește, care viețuiau în codrii Voronei, va intra în anul 1764 în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pârâului Vorona. A îmbrăcat schima cea mare, în anul 1774, la Mănăstirea Dragomirna, revenind apoi în locul nevoițelor sale, la peștera din preajma Sihăstriei Voronei. Când a sosit timpul să încredințeze curatul său suflet Stăpânului Hristos, a fost vestit mai înainte de aceasta. În noaptea Sfintelor Paști, dorind a se împărtăși pentru ultima dată cu Trupul și Sângele Mântuitorului, un înger s-a arătat preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora, aflat în apropiere, și i-a cerut să ia cu sine Sfintele Taine și să meargă la robul lui Dumnezeu Onufrie. Același înger îl va călăuzi până la peștera cuviosului, pe care îl va afla foarte slăbit. Și cerând să meargă la Sihăstrie, după câteva zile a adormit întru Domnul, la 29 martie 1789, fiind înmormântat de către câțiva călugări în livadă, la rădăcina unui măr.

Troparul Cuviosului Onufrie

glasul VIII $\lambda \text{ } \delta \text{ } \frac{\text{v}^{\text{r}}}{\text{r}} \text{ } \Gamma \alpha \text{ } \tilde{\chi}$

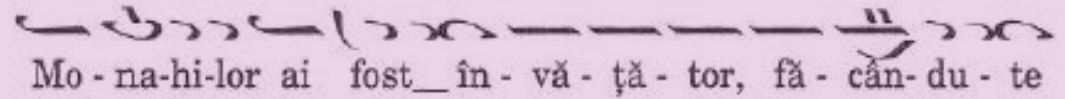

 Cu os - te - ne - li - le si - hās - tri - ei, ^Δ

 la vi - a - ța cea fă - ră de - pri - ha - nă ai a - juns,

 fe - ri - ci - te, ^Δ și ca un lu - cea - făr din

 pă - mân - tul Ru - si - ei ră - să - rind, ^Δ în - tru sin - gu - ră - ta - tea

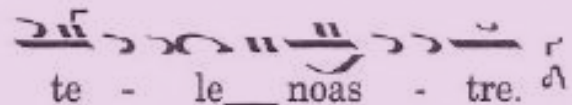

 co - dri - lor Mol - do - vei te - ai - să - lăș - lu - it. ^Δ

 Mo - na - hi - lor ai fost - în - vă - ță - tor, fă - cân - du - te

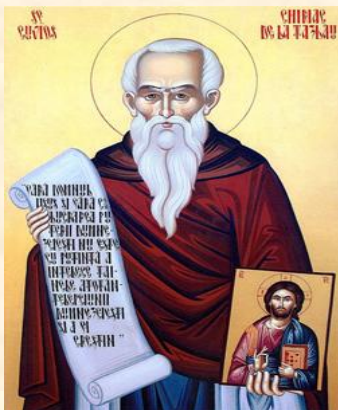

 pil - dă, prin as - pra ta - vie - ți - i - re, Cu - vi -

 oa - se Pă - rin - te O - nu - fri - e. ^Δ Roa - gă - te

 lui Hris - tos Dum - ne - zeu să se mân - tu - ias - că su - fle -

 te - le - noas - tre. ^Δ

Sf. Cuv. Chiriac de la Tazlău – 9 septembrie

S-a născut la începutul secolului al XVII-lea, într-o familie de credincioși din satul Mesteacăn. Luând binecuvântare părintească, a intrat din fragedă vârstă în obștea Mănăstirii Tazlău. A deprins viața monahicească în mănăstire, apoi a primit îngerescul chip al călugăriei. Aici, el dă dovadă de multă râvnă duhovnicească, devenind un ales lucrător al smereniei întru ascultare, al rugăciunii neîncetate și al postirii îndelungate. A fost hirotonit fără voia lui, diacon și preot, devenind apoi un iscusit povățuitor de suflete. Se retrage în pustnicie într-o peșteră pe un munte din apropierea mănăstirii, numit Măgura Tazlăului. Dobândind darul rugăciunii curate, al vindecării bolilor și al izgonirii demonilor, el devine foarte căutat de mulțimile de călugări și credincioși, dornici să se împărtășească din sfințenia vieții sale. Trece la Domnul în jurul anului 1660, fiind înmormântat în pridvorul bisericii mănăstirii. Încă din timpul vieții, evlavia populară l-a consacrat drept sfânt. Una dintre mărturiile viețuirii sale sfinte și minunate este și aceea că după moarte (1660), fiindu-i dezgropat trupul, după rânduiala strămoșească, a fost găsit nestruciat. Cu adâncă credință și nădejde vin și astăzi să se închine la sfintele sale moaște călugări și credincioși de pretutindeni.

Tropar, gl. 1:

De dragostea lui Hristos fiind înflăcărat, viață sihăstrească ai petrecut în peștera din Măgura Tazlăului, pe Dumnezeu slăvind și pe diavoli biruind. Pentru aceasta cu credință te laudăm pe tine, Cuvioase Chiriac, Părintele nostru!

Sf. Cuv. Ioan de la Prislop – 13 septembrie

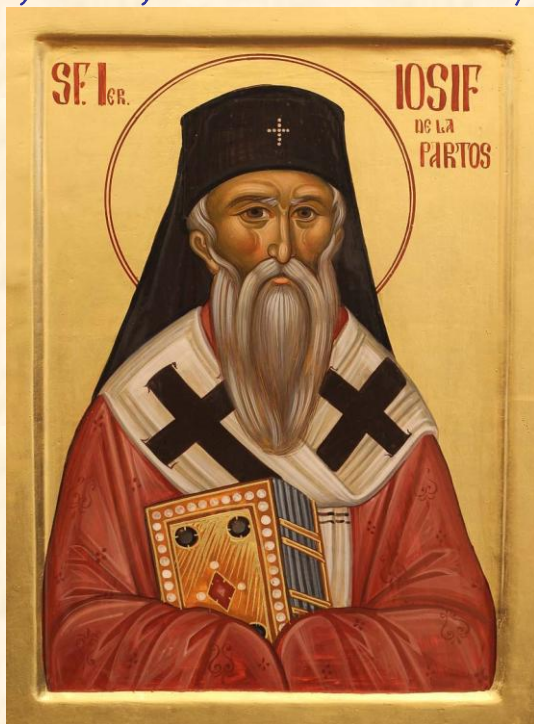

Lângă orașele Hunedoara și Hațeg, se află străvechea mănăstire Prislop, ctitorie a Sfântului Nicodim de la Tismana sau a ucenicilor săi. În decursul unei existențe de șase veacuri, mănăstirea Prislop a îndeplinit un însemnat rol cultural-bisericesc în viața românilor transilvăneni. Dar de trecutul mănăstirii se leagă și amintirea unui „sfânt”, necanonizat oficial, dar socotit ca atare de obștea dreptcredincioșilor creștini din zonele amintite. Se spune că un tânăr, Ioan, din satul Silvașul de Sus, a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obștea călugărilor de la Prislop, ducând o viață aleasă de rugăciune. După un număr de ani a găsit un loc pe malul prăpăstios al râului Silvuț, unde și-a săpat singur, cu mari nevoițe, o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de „chilia” sau „casa sfântului”. Aici și-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugăciuni și ajunări. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viața lui să se sfârșească prea devreme. Spune tradiția populară că pe când își făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastiei l-au împușcat, fără să știe cine era. Așa s-a săvârșit din viață Cuviosul Sihastru sau „Sfântul” Ioan de la Prislop. Poporul dreptcredincios l-a socotit „sfânt” încă din timpul vieții sale. Vestea despre viața sa aleasă și mai ales despre moartea lui tragică a ajuns peste munți, în Țara Românească, de unde au venit câțiva cuvioși călugări care i-au cerut trupul de la rude, ducându-l într-una din mănăstirile de dincolo.

Troparul, gl. I:

Iubitorule de nevoie și râvnitorule întru cele sfinte, Cuvioase Părinte Ioane! Părăsit-ai cele trecătoare și ai ales pe cele veșnice, luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop și în peșteră pustnicească împreună cu îngerii L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre!

Sf. Ier. Iosif cel nou de la Partoș, Mitropolitul Banatului – 15 septembrie

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș s-a născut pe la anul 1568, în orașul Ragusa Dalmației, dintr-o familie de creștini valahi. Din botez se numea Iacob. Rămânând orfan de mic, mama sa i-a dat o creștere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să învețe carte. Când avea 15 ani, tânărul Iacob este chemat de Hristos la sfânta nevoiță călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului din localitate. După cinci ani se

duce la Muntele Athos și intră în obștea Mănăstirii Pantocrator. Aici îmbracă schima sub numele de Iosif. Văzându-l umbrit de harul Duhului Sfânt, părinții au chemat în obște pe Cuviosul Iosif Valahul și, făcându-l preot, l-au rânduit duhovnic al călugărilor din Muntele Athos. Apoi, a fost rânduit egumen la Mănăstirea Sfântului Ștefan din Adrianopol, pe care o conduce cu multă înțelepciune șase ani. Apoi, este numit egumen în Mănăstirea Cutlumuș din Athos, renumită ctitorie a domnilor Țării Românești. După ce formează numeroși fii duhovnicești, se retrage în liniște în preajma Mănăstirii Vatoped. Dar, răposând mitropolitul Timișoarei, românii din Banat, călăuziți de Duhul Sfânt, au ales păstor în locul lui pe Cuviosul Iosif Valahul, deși avea 80 de ani, fiind vestit în toate țările balcanice și cinstit ca sfânt încă din viață. În anul 1650 este hirotonit arhiepiscop și așezat în scaunul de mitropolit al Timișoarei. În anul 1653, Sfântul Ierarh Iosif cel Nou se retrage la Mănăstirea Partoș. Aici, trăind încă trei ani, în toamna anului 1656 își dă sufletul în mâinile Marelui Arhiepiscop Iisus Hristos, fiind în vârstă de peste 85 de ani.

Troparul Sfântului,

glasul VIII λ δ — $\Gamma\alpha$ χ

Din ti - ne - re - țe cu to - tul_ te - ai su -
 pus_ Dom - nu - lui, δ cu ru - gă - ciu - ni - le și
 cu os - te - ne - li - le și cu pos - tul, δ Pen - tru a -
 ceas - ta, vă - zând_ Dum - ne - zeu ne - vo - in - țe - le ta -
 le, δ ar - hi - e - reu_ și păs - tor Bi - se - ri - cii Sa -
 - le te - ai rân - du - it; δ și du - pă moar - te, δ
 în ce - te - le sfin - ți - lor δ te - a_ să - lăș -
 lu - it, δ Sfin - te Pă - rin - te Io - sif. δ Roa - gă -
 te lui Hris - tos Dum - ne - zeu δ să ne dă - ru - ias - că ier -
 ta - re de gre - șeli no - uă, δ ce - lor ce cu cre - din - ță
 și cu dra - gos - te să - vâr - șim sfân - tă po - me - ni -
 rea_ ta. δ

Sf. Sfințit Mc. Teodosie de la Mănăstirea Brazi – 22 septembrie

Sfântul Ierarh Teodosie s-a născut în Ținutul Vrancei. Iubind din tinerețe viața călugărească, s-a lepădat de lume și a primit sfântul chip îngeresc al călugăriei. A fost ales egumen al Mănăstirii Bogdana (n.n. - azi, în județul Bacău), reconstruind, în vremea stăreției sale, acest sfânt locaș. Pentru vrednicia și pentru bunele sale obiceiuri, a fost hirotonit episcop de Rădăuți în anul 1670, iar peste un an a fost trimis să păstorească Episcopia Romanului. În anul 1688, pe când se afla la Focșani, a fost răpit și dus în Țara Românească, unde a îndurat, vreme de 10 săptămâni, închisoare și chinuri, fiind cercetat - pentru pricini închipuite - de unii greci, puși la cale de rudeniile lui Dumitrașcu Vodă, fostul domnitor al Moldovei. Scăpând însă cu viață din această grea încercare, Ierarhul Teodosie a continuat să se ocupe de sfintele locașuri din ținutul Vrancei, pregătind toate cele necesare pentru ridicarea a încă trei schituri. În toamna anului 1694, tătarii au năvălit din nou în Moldova, jefuindu-i pe creștini și distrugând bisericile. Cunoscându-și mai dinainte sfârșitul, fostul mitropolit Teodosie s-a pregătit duhovnicește așa cum se cuvine a face orice creștin adevărat. Curând, la Mănăstirea Brazi, a venit o ceată de tătari, care l-au schingiuit pe bătrânul arhieru, cerându-i să le predea avutul și odoarele sfântului locaș. Acesta a refuzat, preferând să fie chinuit decât să dea în mâinile păgânilor puținele valori și sfintele vase. În cele din urmă, tătarii, după ce l-au chinuit îndelung, i-au tăiat capul. Noaptea, a fost îngropat în grabă de câțiva credincioși. Așa a câștigat cununa muceniei mult-pătimitorul Ierarh, primindu-și prin sabie sfârșitul, suferind pentru dragostea de Dumnezeu.

Troparul

glas I $\overset{\text{J}}{\underset{\text{q}}{\text{I}}} \overset{\circ}{\text{II}} \overset{\text{r}}{\text{X}}$

Podobie: *Prea lăudașilor mucenici...*

$\overset{\pi}{\text{q}}$ A - ră - ta - tu - te - ai, I - e - rar - he Te -
 o - do - si - e, $\overset{\Delta}{\text{A}}$ sfeș - nic pu - ru - rea lu - mi - nos
 și ma - re a - pă - ră - tor al Bi - se - ri -
 cii lui Hris - tos. $\overset{\pi}{\text{q}}$ Stră - lu - ci - t - ai prin slu - ji - re
 și mu - ce - ni - ci - e, $\overset{\pi}{\text{q}}$ ca o jert - fă prea -
 cu - ra - tă a - du - cân - du - te Stă - pă - nu - lui
 tu - tu - ror, $\overset{\pi}{\text{q}}$ slă - vim po - me - ni - rea ta, ru -
 gând pe Dum - ne - zeu să dă - ru - ias că su -
 fle - te - lor noas - tre pa - ce și ma - re
 mi - lă. $\overset{\pi}{\text{q}}$

Sf. Voievod Neagoe Basarab – 26 septembrie

Sf. Voievod Neagoe Basarab s-a născut probabil în 1481 sau 1482. Tatăl său era din neamul Basarabilor. Mănăstirea Bistrița din Oltenia, ctitorie a străbunicilor săi, a devenit școală duhovnicească pentru Neagoe. În anul 1512, a fost chemat la demnitatea de Domnitor și Voievod al Țării Românești. În 1517 cere și obține de la Patriarhia ecumenică canonizarea fostului

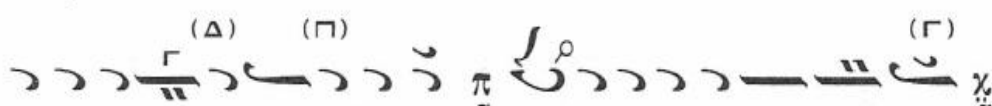
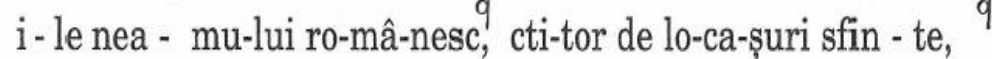
său învățător, patriarhul Nifon. Neagoe Basarab a făcut donații generoase mănăstirilor ortodoxe din Țara Românească. În timpul domniei sale a fost construită Mănăstirea Curtea de Argeș, unde se odihnesc și sfintele moaște ale voievodului. În ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit la Reședința patriarhală din București, în 2008, s-a hotărât canonizarea Sfântului Voievod Neagoe Basarab, domnitorul Țării Românești. Cancelaria Sfântului Sinod a editat Tomosul de proclamare a canonizării Sfântului Voievod Neagoe Basarab, „care a rămas în memoria poporului român și a tradiției ortodoxe prin opera sa intitulată *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie*, prima creație de valoare universală a literaturii române, un adevărat testament duhovnicesc, pedagogic, filosofic și enciclopedic”.

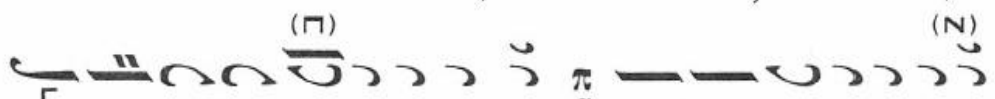
Troparul

glasul III ṽ Γα χ

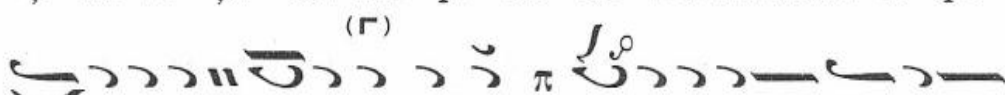
(Γ)

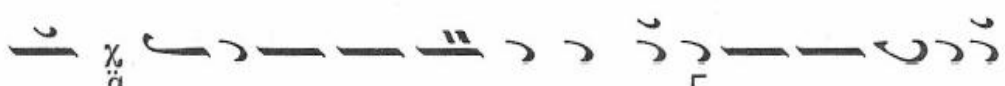
ṽ No - ie - vod prea în - țe - lept în - tre că - pe - te - ni

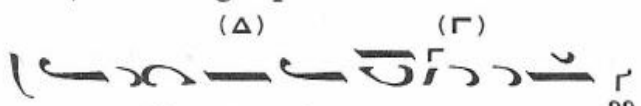

 i - le nea - mu - lui ro - mâ - nesc, cti - tor de lo - ca - șuri sfin - te,

 pri - e - ten al Sfin - ții - lor Pă - rinți, iu - bi - tor de pa - ce

 și în - vă - ță - tor ins - pi - rat de Du - hul Sfânt al po -

 po - ru - lui bi - ne - cre - din - cios, Sfin - te Nea - go - e Ba - sa -

 rab, roa - gă pe Hris - tos Dum - ne - zeu să mân - tu - ias - că

 su - fle - te - le noas - tre.

Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul – 27 septembrie

Mitropolitul Antim Ivireanul era de loc din Iviria. Părinții săi i-au pus numele de Andrei. Ajungând din tinerețe rob la turci, a stat în Constantinopol, învățând limbile greacă, arabă și turcă, precum și meșteșugul sculpturii, al picturii și al broderiei. Prin anul 1690, este adus în Țara Românească de

Constantin Brâncoveanu, unde învață meșteșugul tiparului de la episcopul Mitrofan, iar după un an se călugărește și este hirotontit preot. Între anii 1696 -1701 este egumen al mănăstirii Snagov, tipărind 14 cărți dintre care patru în limba română. Între anii 1701 -1705, a condus din nou tipografia domnească din București, tipărind 15 cărți. Între anii 1705 -1708 a fost episcop la Râmnicu-Vâlcea, întemeind aici prima tipografie, tipărind 10 cărți. Între anii 1708 -1716 a fost mitropolit al Țării Românești, tipărind încă 19 cărți, dintre care 12 cărți în românește. În toamna anului 1716 a fost închis, la porunca turcilor, caterisit și trimis în surghiun la Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Muntele Sinai. Pe cale a fost martirizat de ostași și aruncat în râul Tungia, lângă Adrianopol.

Troparul Ierarhului

glasul III λ Ḃ Nη Ḃ

Ḃ Sfin-te Pă-rin - te I - e - rar - he An - tim, Ḃ

du-pă vred- ni - ci - e ai fost_ rân- du - it păs - tor și în-

vă-ță-tor__ tur-mei ta - le, Ḃ și cu în - țe - lep- ciu - ne

dum-ne-ze - ias - că Ḃ ai re - văr- sat râ - u-ri - le Sfin - te

lor ta- le cu- vin - te. Ḃ Vi - a-ța ai pu-s-o pen-tru păs

to - ri-ții tăi Ḃ și cu - nu - na mu-ce - ni - ci - ei ai do-

bân- dit de la Hris-tos Dum-ne-zeu, pe Ca - re roa - gă-Ḃ

| Sfin-te Pă-rin - te I - e - rar - he An-tim, Ḃ să dă- ru - ias-

că pa - ce și ma - re mi - lă ce - lor__ ce să - văr-

șesc sfân - tă po - me - ni - rea__ ta. Ḃ

În căutarea timpului pierdut...episoaul I *Alexandru Pintilie*

Primele zile de școală alături de dirigintă și de elevii mai mari:
Cătălin Acatrinei (a XII-a A) și Elena-Mădălina Marian (absolventă
2013, studentă la Drept)

În căutarea timpului pierdut...episodul al II-lea

Pregătiri pentru „primirea” Sf. Ierarh Dosoftei: muzică, ajutoare de nădejde (fetele de la a XI-a C) și „puțină” oboseală la sfârșit.

În căutarea timpului pierdut...episodul al III-lea

În data de 16. 12. 2013, la Seminarul Teologic Ortodox „Sf. Vasile cel Mare”, Iași, a avut loc o întâlnire dedicată Sf. Ierarh Dosoftei. Invitatul special a fost Pr. prof. univ. dr. Ioan Vicovan, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Iași.

În căutarea timpului pierdut...episodul al IV-lea

În ziua de 18.12.2013, la Casa Dosoftei din Iași, la ora 16, a avut loc o frumoasă întâlnire dedicată Sf. Ierarh Dosoftei. Elevi din clasele a IX-a B și a XI-a C, sub îndrumarea prof. Carmen Dura, au intonat Psalmul 46 din colecția de colinde a lui George Breazul, având versurile scrise de către Sf. Dosoftei.

